

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123726416/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Inde i Kjøbenhavn kom Jørgen i en Latinskole. Student skulde han være, enten der saa var Raad dertil eller ej.

De mange Drengene var ham straks imod. Han stod i Frikvarterene op ad Plankeværket og kunde ikke finde Rede i al den Stormen rundt om hinanden og ingen Ting høre for alle disse skingrende Drengestemmer. Kom saa et Par af de større hen til ham og trak ham lidt i Øret eller spurgte, hvad han hed, og kneb ham, fordi han vovede at have sort Haar, naar han hed With, prøvede Jørgen paa at le og trak Overlæben i Vejret til et underligt Smil, som viste hans Fortænder. Saa kaldte de ham Tanddoktoren, og det Navn beholdt han længe.

Oppe i Klassen sad han og turde ikke røre sig det ringeste, men fulgte Læreren med Øjnene. Han var flink, sagde de. Lektierne kunde han altid, men blev han spurgt i noget, de havde haft for fjorten Dage siden, blev Jørgen rød og stammede og vidste intet; eller fandt en Lærer paa at henvende sig til *ham* som den eneste opmærksomme, skete det undertiden, at han, der sad og stirrede paa Læreren, var lige saa langt borte fra at høre efter, som Fuxsen, der sad og trillede Papirskugler med sin Sidemand. Jørgens Tanker gik saa vide. De var ikke ved Lektierne, dem lærte han udenad, blot for ikke at faa Skænd i Timen og blive bemærket; kunde han dem, gik alt saa stille af, at han kunde dykke ned igen i den sky Stilhed, han altid søgte at skjule sig bag.

Naar han gik fra Skole, stod han og saa efter Drengene, saa dem komme ud af Porten i samlet Strøm og spredes til alle Kanter og blive borte mellem de mange Mennesker og under Gadernes Larm. Saa kom denne Larm ham som Stilhed imod Skolens. Han havde hurtigt vænnet sig til Gadetummelen, der stadig lød om ham. Den havde slugt ham og skyllede ham frem og tilbage; han havde en Fornemmelse, som bar den ham. Men det var ikke den Larm, han havde staaet og længtes imod ude paa